

BAT PAT

L'ENCANTERI ESGARRIFÓS

Estrella Polar

**RIU I
TREMOLA!**

BAT PAT

L'ENCANTERI ESGARRIFÓS

Text a cura de Roberto Pavanello

Estrella Polar

Estrella Polar
Collecció: Bat Pat

Projecte editorial de Marcella Drago i Chiara Fiengo

Projecte gràfic de Laura Zuccotti

Realització editorial d'Atlantyc Dreamfarm s.r.l.

Il·lustracions de Blasco Pisapia (disseny) i Pamela Brughera (color)

Títol original: *Strafifa fatata*

Traducció de David Nelho

Adaptació de la coberta de Pilar Sola

© 2014, Edizioni Piemme S.p.A., Corso Como 15, 20154 Milà, Itàlia

www.batpat.it

International Rights © Atlantyc, S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia

foreignrights@atlantyc.it

www.atlantyc.com

© 2014, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar,

Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.batpat.cat

Primera edició: maig del 2014

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Impressió: Liberdúplex

Dipòsit legal: B. 6.729-2014

ISBN: 978-84-9057-438-6

El nom de Bat Pat i tots els personatges i detalls que hi estan relacionats, *copyright* d'Edizioni Piemme S.p.A., són llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. en la seva versió original. Les seves traduccions o adaptacions són propietat d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats.

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre ni el recull en un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o per altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*. La infracció dels drets esmentats pot constituir un delict contra la propietat intel·lectual (art. 270 i següents del Codi Penal).

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

1. Tothom a pagès!	9
2. Quina dona més trempada!	13
3. Passejada amb rialles incorporades	19
4. Calamarsa de... glans!	24
5. Espelmes al cap	30
6. Perseguidors perseguits	35
7. Quina mena de fades!	41
8. No em diguis Lleonet!	47
9. Duel fins a l'últim... rotllo!	54
10. La lluna és blava?	60
11. Taps per a les orelles!	64
12. Un gran cop d'efecte!	71
13. Floridura, podridura i aigua pútrida	76
14. Un gegant amb la canyeta	84
15. Ull per ull!	88

1

TOTHOM A PAGÈS!

ot va començar amb una innocent trucada.

Una vella amiga de la senyora Silver, una tal Emma Thump, va trucar un matí de diumenge de maig, a trenc d'alba (a vosaltres us sembla civilitzat això d'empiar els ratpenats que dormen?) per convidar-la a passar uns quants dies a la seva casa de camp.

—Sol, aire fresc i una bona dosi de jardineria!
—va dir-li per posar-li la mel als llavis—. Les meves roses grogues ja han fet la florida: un autèntic espectacle, creu-me!

—Ai, Emma, ja ho saps que les roses són la meva debilitat! —va dir ella, com si fos un ocell—. Jo vindria a ulls clucs, però és que tinc tota la patuleia a casa...

—Vine amb les criatures, dona! Ja veuràs com a pagès s'ho passaran bomba i, a més, podran fer amistat amb la meva filla Melissa. Té tan pocs amics... Au, que us espero aquest vespre mateix.

Si hagués pogut imaginar-se per un instant l'embolic que tot allò provocaria, la senyora Silver hauria refusat la invitació, però la sola idea de passar-se hores al jardí en companyia d'una vella amiga va ser irresistible. Semblava una nena amb sabates noves!

En menys d'una hora, ja havia despertat a tot-

hom i havia explicat al seu marit, que la mirava des del llit amb cara de son, on tenia el menjar, com funcionava la rentadora, com havia de tenir cura del jardí, el correu i totes les altres petites tasques domèstiques. Després va aterrar a la nostra habitació, va obrir la finestra de bat a bat i va anunciar com si fos el pregoner del poble:

—Tothom amunt, dormilegues! Al camp hi falta gent!

—El camp! Odio el camp! Fa calor, hi ha mosquits i pudor de vaques i porcs! —va protestar el Leo, tapant-se el cap amb el coixí.

—Una amiga m'ha convidat i no he pogut dir que no. I, a més, té una filla simpatiquíssima. La seva mare diu que no té gaires amics i així es podrà relacionar amb vosaltres...

—I si és tan simpàtica, com pot ser que no tingui amics? —va rebatre el Leo—. A mi, això em fa mala espina!

—Ai, Leo, no siguis plom! —va renyar-lo la Rebecca—. Segur que ha estat la mare la que ha decidit de viure al camp i ella es deu sentir sola. El que hauries de pensar és que a pagès es menja molt bé!

—I tant! —va fer la senyora Silver, aprofitant l'ocasió—. L'Emma és una cuinera de primera. Fa un timbal de macarrons per llepar-se'n els dits!

—Timbal de macarrons, has dit? —va replicar el Leo—. Així... ben mirat...

—El camp... On exactament? —va preguntar el meticulós Martin, tot posant-se les ulleres.

—A Cottingley, a Yorkshire. Au, vinga, d'aquí una hora heu d'estar a punt! —va insistir la mare Silver—. I no us descuideu el Bat Pat!

Aquesta bona dona és un tresor! Sempre pensa en mi. L'inconvenient és que aquell cop eren les set del matí!

2

QUINA DONA MÉS TREMPADA!

aig passar-me tot el viatge roncant dins la motxilla de la Rebecca.

El Martin, en canvi, no va parar de fer-se preguntes sobre el nom d'aquell indret, com si ja l'hagués sentit abans:

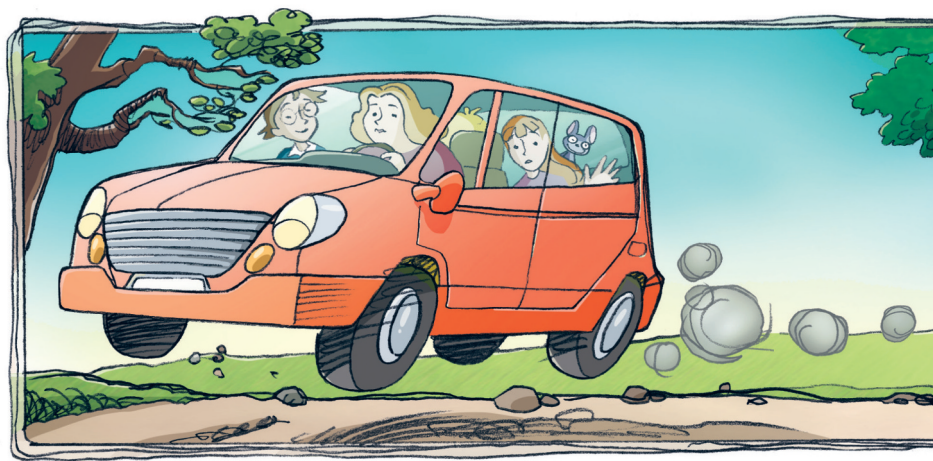
—Cottingley... a mi em sona, però no recordo exactament en quin context el vaig sentir.

El Leo havia deixat l'ordinador portàtil a casa, havia preferit endur-se el GPS («Per si ens haguessin de venir a buscar!») i el seu famosíssim

DAU, Dispositiu Antimosquits Ultrasònic («Per si no n'hi hagués prou amb el Bat Pat»). Ultra-sons? Ja hauria de saber que no els suportó. Em deixen el sonar fet pols!

A part de tot això, el viatge va anar com una seda i encara hauria estat millor si la senyora Silver no hagués manifestat la seva alegria cantant una horrible cançó floral: «Quan les margari-doies llueixen al sol, ningú no va de dol!».

Un autèntic turment! Que va acabar quan vam arribar a les envistes de la nostra meta, on ens va donar la benvinguda un cartell d'allò més

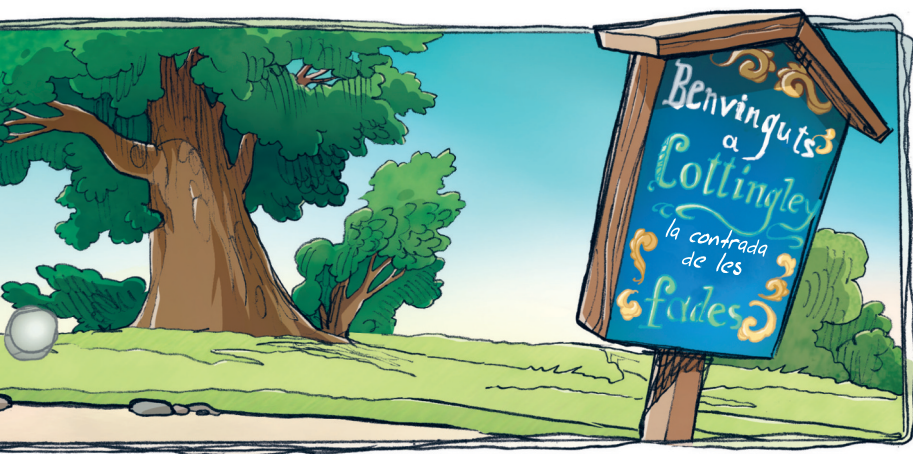

curiós: «Benvinguts a Cottingley, la contrada de les fades».

—Les fades... No sé per què, però això em diu alguna cosa... —va continuar remugant el nostre fenomen.

—Això es deu referir a alguna vella llegenda de la zona —va tallar-lo la seva mare.

Vam ficar-nos per un camí de terra ple de forats. Per totes les mosquetes mortes! Ni quan anem per mar faig tants bots! Estava a punt de vomitar quan, per sort, vam arribar a la nostra destinació: una caseta de maons vermells, en-

mig d'una bona clariana, al costat d'un bosc espès.

Ens va sortir a rebre una senyora que anava vestida de tots colors, amb un barret de palla al cap, despentinada i amb una xerrameca irrefrenable:

—Elisabeth, maca! Quant de temps! Deixa'm que et faci una bona abraçada! I aquests deuen ser els teus fills... Vejam:

el Martin, la Rebecca

i el Leo! Eren tan
menuts quan els

vaig veure per última vegada... I aquest ratpenat és teu? Quina cosa més bufona! Ara us presentaré la meva filla. Melissa, vine a conèixer els teus nous amics! Melissaaaaaaa! Ara baixarà...

Des d'una finestra del primer pis, va aparèixer una careta prima i pàl·lida amb una llarga cabellera negra. Una mà nerviüda va tancar els porticons amb violència. Pel sonar del meu avi, Déu n'hi do quina rebuda!

—Bé... la nena és... és més aviat tímida! —va justificar-se a la mare—. Però ja veureu quan us conegui millor... és molt simpàtica!

Els Silver van intercanviar una mirada de preocupació.

—Veniu, veniu, que us mostraré les vostres habitacions. Teniu set? Tinc un xarop de grosella fet a casa.

La casa era fresca i ombrívola, el suc de grosella era una delícia (la Rebecca sempre du una canyeta per a mi dins de la motxilla...) i la nostra habitació era espaiosa i acollidora. L'únic que no em va agradar gens va ser una sèrie de sorolls i grunys que provenien de l'habitació del costat. Devia ser la de la Melissa.

Per altra banda, de la noieta, ni rastre.

—Quina pena! —va comentar el Leo, mentre se servia una muntanya de flors de carabassa fregides—. No sap pas el que es perd.

—La Melissa és una mica primmirada per al menjar —va dir la seva mare—. Si m’ho permeteu, li portaré un platet a la seva habitació...

—Ja l’hi duré jo —es va oferir la Rebecca, sempre disposada a vèncer obstacles.

—Bé... no sé si... Està bé, maca, prova-ho: però, sobretot, truca a la porta abans d’entrar. La meva filla és... una mica imprevisible! —va afegir amb una rialleta nerviosa.